

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **S. B. (B.)**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 października 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku

Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 338/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt V K 72/20

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach sygn. akt V K 72/20 uznał S. B. za winnego tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. dopuścił się następujących występków polegających na tym, że:

1. w dniu 20 lipca 2018 roku w K. i M. , działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą O. z siedzibą w K. i M. , przywłaszczył cudze rzeczy ruchome w postaci:

1. samochodu ciężarowego D. nr X. , nr rej. S. , o wartości 142 000 zł powierzonego mu przez P. z siedzibą w Ł. na podstawie umowy leasingu o numerze [...] z dnia 12 grudnia 2017 roku,
2. samochodu ciężarowego D.1 nr X. 1 , nr rej. S. 1 , o wartości 142 000 zł powierzonego mu przez P. z siedzibą w Ł. na podstawie umowy leasingu o numerze [...]1 z dnia 12 grudnia 2017 roku,
3. samochodu ciężarowego D. nr X. 2 , nr rej. S. 2 , o wartości 142 000 zł powierzonego mu przez P. z siedzibą w Ł. na podstawie umowy leasingu o numerze [...]2 z dnia 12 grudnia 2017 roku,
4. samochodu ciężarowego D.1 nr X. 3 , nr rej. S. 3, o wartości 146 500 zł powierzonego mu przez P. z siedzibą w Ł. na podstawie umowy leasingu o numerze [...]3 z dnia 1 marca 2017 roku,
5. samochodu ciężarowego D.1 nr X. 4 , nr rej. S. 4, o wartości 146 500 zł powierzonego mu przez P. z siedzibą w Ł. na podstawie umowy leasingu o numerze [...]4 z dnia 1 marca 2017 roku,
6. samochodu ciężarowego D.1 nr X. 5 , nr rej. S. 5, o wartości 146 500 zł powierzonego mu przez P. z siedzibą w Ł. na podstawie umowy leasingu o numerze [...]5 z dnia 3 marca 2017 roku,

czym spowodował szkodę o łącznej wartości 865 500 zł w mieniu P. z siedzibą w Ł. , czym wyczerpał znamiona występkę z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k.;

7. w dniu 20 sierpnia 2018 roku w K. i M. , działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą O. z siedzibą w K. i M. , przywłaszczył cudze rzeczy ruchome w postaci:
8. naczepy K. o nr rej. W., rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]6z dnia 1 czerwca 2016 roku,
9. naczepy K. o nr rej. W. 2, rok produkcji 2016 o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]7 z dnia 1 czerwca 2016 roku,

- naczepy K. o nr rej. W. 3, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]8 z dnia 1 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 4, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]9 z dnia 1 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 5, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]10 z dnia 1 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 6, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. 6\sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]11 z dnia 9 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 7, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. 6sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]12 z dnia 9 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 8, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]13 z dnia 9 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 9, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]14 z dnia 15 czerwca 2016 roku,
- naczepy K. o nr rej. W. 10, rok produkcji 2016, o wartości 66 900 zł powierzonej mu przez S. 6sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]15 z dnia 15 czerwca 2016 roku,
- ciągnika siodłowego M. o nr rej. W. 11, rok produkcji 2016, o wartości 240 000 zł powierzonego mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]16 z dnia 18 listopada 2016 roku,
- ciągnika siodłowego M. nr rej. W. 12, rok produkcji 2016, o wartości 240 000 zł powierzonego mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 -na podstawie umowy leasingu o numerze [...]17 z dnia 18 listopada 2016 roku,

- ciągnika siodłowego M. nr rej. W. 13, rok produkcji 2016, o wartości 240 000 zł powierzonego mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]18 dnia 18 listopada 2016 roku,
- ciągnika siodłowego M. nr rej. W. 14, rok produkcji 2016, o wartości 240 000 zł powierzonego mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]19 z dnia 18 listopada 2016 roku,
- ciągnika siodłowego M. nr rej. W. 15, rok produkcji 2016, o wartości 240 000 zł powierzonego mu przez S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 na podstawie umowy leasingu o numerze [...]20 z dnia 22 listopada 2016 roku, czym spowodował szkodę o łącznej wartości 1 869 000 zł w mieniu S. sp. z o.o. z siedzibą w W., tj. występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.m. i art. 12 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 rr. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano S. B. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem: przypisanym mu w punkcie 1a wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. z siedzibą w Ł. kwoty 865. 500,00 zł oraz przypisanego mu w punkcie 1b wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. sp. z o.o. z siedzibą w W. 1 kwoty 1 188 300 zł.

Apelację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k., w zw. z art. 4 k.p.k., i art. 410 k.p.k., a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych oraz rażąca niewspółmierność orzeczonej kary. Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. B. od popełnienia zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, lub w przypadku braku uznania zarzutów z pkt. 1 bądź 4 apelacji o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary jednego roku ograniczenia wolności obok kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z 11 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie o sygn. II AKa 338/23 zmienił wyrok w ten sposób, że datę czynu ciągłego z punktu 1a określił jako: „w nieustalonym dniu w okresie od 21 lipca 2018 roku do końca 2018 roku”, natomiast datę czynu ciągłego z punktu 1b określił jako: „w nieustalonym dniu w okresie od 22 sierpnia 2018 roku do końca 2018 roku”, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k., polegające na zaniechaniu rozpoznania apelacji oskarżonego poza granicami podniesionych zarzutów i dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, wskutek czego doszło do rażąco niesprawiedliwego utrzymania w mocy rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Katowicach przypisującego oskarżonemu popełnienie czynów ciągłych z art. 284 k.k. pomimo tego, że zapadło ono z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego - art. 284 k.k. oraz art. 709¹³ § 2 k.c., tj. pomimo tego, że oskarżony swoim działaniem nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu zabronionego, gdyż w dacie czynu posiadał tytuł prawny do władania pojazdami powierzonymi mu w wyniku zawarcia umów leasingu; a w sytuacji braku uznania za zasadne powyższego zarzutu - rażąco niesprawiedliwego utrzymania w mocy rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Katowicach, na mocy którego oskarżony został zobowiązany na podstawie art. 46 k.k., do naprawienia szkody wobec S. sp. z o.o. oraz P. S.A. mimo, że roszczenia wynikające z przestępstwa było już przedmiotem postępowań cywilnych, w większości prawomocnych, wskutek czego doszło do naruszenia 415 § 1 zd. drugie k.p.k. poprzez jego niezastosowanie konsekwencją czego jest, bądź będzie pozostawienie w obrocie prawnym dwóch orzeczeń dotyczących tych samych roszczeń,

2. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego - art. 284 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, a przepisu art. 709¹³ § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że wypełnienie znamion czynu zabronionego przywłaszczenia może nastąpić także w sytuacji, gdy nie ustal był prawny umowy na mocy, której oskarżony był uprawniony do posiadania ruchomości, które w zarzucie wskazane zostały jako przedmioty czynności wykonawczej, a w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego, mimo że nie wyczerpał on znamion zarzucanego mu przestępstwa,

3. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego - art. 415 k.p.k. poprzez zaniechanie jego zastosowania i utrzymanie w mocy wyroku sądu I instancji, w którym na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem,

4. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na

zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej kontroli odwoławczej wszystkich zarzutów apelacji, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, sygn. akt V K 72/20 z dnia 11 stycznia 2024 roku, co przejawiało się brakiem należytego rozważenia zarzutów apelacji w zakresie, w jakim dotyczyły one zarzutu opisanego w punkcie 1a), tirety 1, 2, 3 i 4 apelacji,

5. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia przepisu prawa procesowego - art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., polegające na arbitralnym zaakceptowaniu przez sąd II instancji nieprawidłowej oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd I instancji, a przez to brak należytej kontroli tej oceny, poprzez:

- przyjęcie pozbawionego podstaw dowodowych domniemania, zgodnie z którym wprowadzie nie sposób ustalić, wypowiedzenie której umowy leasingu znajdowało się w przesyłce, której dotyczy dowód w postaci potwierdzenia odbioru korespondencji, jednakże „Nie wiadomo jednak, czy nie dotyczyło nadanych wspólną przesyłką pakietu wszystkich oświadczeń leasingodawcy w tym przedmiocie pochodzących z tej samej daty” (cyt. strona 5 uzasadnienia wyroku),

- przyjęcie pozbawionego podstaw dowodowych domniemania, zgodnie z którym wprowadzie na potwierdzeniu odebrania wypowiedzenia umowy leasingu nadanego przez P. S.A. widnieje podpis P. Ś. , jednakże trudno przypuszczać, aby nie przekazała ona tak istotnych dokumentów swojemu przełożonemu.

Autor kasacji wniósł o uchylenie obu wyroków oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, względnie o uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do uwag o charakterze ogólnym należy wskazać, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja.

Również, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, niedopuszczalne jest w kasacji skuteczne kierowanie zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Nie budzi również wątpliwości, że powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji jest możliwe w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji, kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie, którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego.

W wywiedzionej kasacji skarżący zarzuca sądowi odwoławczemu dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej poprzez: nienależyte rozpoznanie zarzutów z pkt 1 a tiret 1,2,3,4 apelacji (zarzut z pkt. 4 kasacji) oraz arbitralne zaakceptowanie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego (zarzut z pkt. 5 kasacji), w obu przypadkach powołując się na treść art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a w zarzucie z pkt. 5 kasacji również art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. Zarzuty te okazały się jednak chybione. Analiza bowiem treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, iż, autor kasacji uzasadniając zarzuty nie wskazuje na konkretne uchybienia sądu *ad quem*, ograniczając się do polemiki ze stanowiskiem sądu odwoławczego. Zgodnie zaś z orzecznictwem Sądu Najwyższego, o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku

odwoławczym, zaś o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Taka sytuacja nie miała w przedmiotowej sprawie miejsca. W niniejszej sprawie sąd odwoławczy w sposób rzetelny odniósł się do zarzutów apelacyjnych, co wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Wbrew również twierdzeniom autora kasacji sąd odwoławczy w sposób prawidłowy dokonał kontroli instancyjnej postępowania dowodowego i zasadnie zaakceptował ustalenia sądu pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy nie naruszył również art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. - co wskazując na rażące naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 284 k.k. oraz art. 709 ¹³ § 2 k.c., - jako źródła rażącej niesprawiedliwości orzeczenia – zarzuca skarżący (zarzut z pkt. 1 kasacji). Przepis art. 440 k.p.k. jest skierowany do sądu odwoławczego i dopuszcza orzekanie przez ten sąd poza granicami zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów, co należy rozumieć jako uprawnienie i obowiązek tego sądu, gdy dostrzeże on naruszenie wykraczające poza zakres zaskarżenia i podniesione w środku odwoławczym zarzuty. W judykaturze i doktrynie podkreśla się przy tym, że wyjątkowy charakter przepisu art. 440 k.p.k. objawia się w możliwości orzekania niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli sąd ten uzna, że utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Zgodnie zaś z utrwalonym w orzecznictwie poglądem Sądu Najwyższego, z racji wyjątkowego charakteru regulacja z art. 440 k.p.k. znajduje zastosowanie w przypadku, gdy zaskarżone orzeczenie lub rozstrzygnięcie w nim zawarte jest rażąco niesprawiedliwe, a więc dotknięte uchybieniem mieszczącym się w katalogu tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile jego charakter i waga są takie, iż czyni owo orzeczenie niesprawiedliwym w stopniu rażącym. Rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sądu odwoławczego ma natomiast miejsce wtedy, gdy sąd ten pominął lub nie zauważył uchybień popełnionych przez sąd, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogły stanowić o naruszeniu przez orzeczenie między innymi zasady sprawiedliwej represji. Ta właśnie "rażąca niesprawiedliwość" w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko "oczywista", czyli "niewątpliwa", ale ma także wyrażać poważny "ciężar gatunkowy" uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego "rażącą niesprawiedliwością". Dotyczy to więc nie każdej "niesprawiedliwości" wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić, chociażby z zasadą rzetelnego procesu (*postanowienie SN z 26 lipca 2023 r. sygn. III KK 256/23 i cyt. tam orzecznictwo*).

Tymczasem obrońca skazanego zaprezentował jedynie własny wywód kwestionujący *de facto* okoliczności faktyczne dotyczące sprawstwa skazanego w zakresie przypisanych mu czynów, mimo iż sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie strony podmiotowej i przedmiotowej czynów przypisanych skazanemu, co trafnie zaaprobował sąd odwoławczy.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 415 § 1 k.p.k., którego naruszenie zarzucił skarżący w pkt 1 i 3 kasacji.

Prawidłowo uznał sąd I instancji i zaaprobował w toku kontroli instancyjnej, sąd odwoławczy, że ww. przepis nie ma w przedmiotowej sprawie zastosowania. Jak wskazały sądy obu instancji, w postępowaniach cywilnych pokrzywdzeni dochodzili zapłaty zaległych rat leasingowych, tymczasem zaskarżony wyrok - w zakresie orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody - dotyczy przywłaszczonych przez S. B. zestawów pojazdów. Wskazana w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. tzw. klauzula antykumulacyjna wymaga dla swego zastosowania stwierdzenia zarówno tożsamości przedmiotowej, jak i podmiotowej owego roszczenia, do którego procedowanie się odnosi. Wobec braku tożsamości przedmiotowej roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym oraz orzeczonych zaskarżonym wyrokiem, przepis art. 415 § 1 k.p.k. nie miał w przedmiotowej sprawie zastosowania.

Bezzasadny okazał się zarzut z pkt. 2 kasacji. W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny zmienił wyrok jedynie w odniesieniu do daty czynów ciągłych przypisanych skazanemu, a więc w zakresie jednego z elementów ustaleń faktycznych, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części. W tej sytuacji nie jest poprawne postawienie w kasacji zarzutu naruszenia art. 284 § k.k. oraz art. 709 ¹³ § 2 k.c., bowiem Sąd Apelacyjny tego przepisu nie stosował. Ponadto, zarzutu naruszenia prawa materialnego nie podniesiono w apelacji, wobec czego w kasacji nie było możliwe skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia wymogów kontroli apelacyjnej w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

[J.J.]

[a!]

